

Kitekint? - A nagy leleplezés

2009 június 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Most megtudtuk az igazat, amit már régen sejtettünk. Sőt mi is mondtuk, de nekünk nem hittek. Már 1990 óta azt mondjuk, hogy a Nemzetközi Valutaalap (IMF) rendre helytelen tanácsokat adott nekünk és sorstársainknak a piacgazdaság kiépítésére.

Azt mondtuk, hogy hibás diagnózisból rendre helytelen terápiát írtak fel nekünk a 90-es évtizedben, és ennek

következtében Magyarország szükségtelenül magas árat fizetett a demokráciára és a piacgazdaságra való átállásért. Azt is mondtuk, lett volna másik út, és lett volna egy sokkal jobb recept, amit követve ma már messze jobb helyzetben lenne gazdaságunk és társadalmunk állapota. Akik és amíg tehették, lázadtak e helytelen tanácsok által vezérelt gazdaságpolitika ellen itthon és a világ sok más helyén, de ezeket a "másként gondolkodókat" rendre megbüntették: maradinak és ostobának bélyegezték őket (minket), a piacgazdaság ellenségeinek, gyanús közgazdászoknak és a haladás ellenségeinek minősítették őket (minket). A "mainstream" médiában elhallgatták az ellenvéleményeket, jobb esetben megtévedteknek, rosszabb esetben felforgatóknak állították be azokat, akik nem értettek egyet az IMF által felírt és ránk tukmált gazdasági receptekkel. Az Orbán-kormányt piac- és tekeellenesnek kiáltották ki azért, mert az IMF által hirdetett elvekkel szemben a korábbi sikeres európai helyreállítások receptjeit követte, és erőtlenül képviselte a hazai gazdaság érdekeit a globális szereplőkkel szemben. Ellenség volt az, aki 1990 után az IMF által hirdetett nézeteket vitatta, és populistá az a politikus, aki nemzete érdekeit merte képviselni és védeni a külső hatalmakkal szemben.

Most pedig jön egy közgazdász, ír egy könyvet, és ebben elmeséli, hogyan tette tönkre az IMF hibás tanácsaival a kelet-ázsiai országok pénzügyi és gazdasági rendszerét az 1997-99-es pénzügyi válság során, valamint hogyan sikerült ugyanezt elérnie az orosz gazdasággal az 1998-as pénzügyi összeomlás esetében. Elmeséli, hogyan alkalmaztak hibás receptet 1990 után a volt szocialista országok piacgazdasági átmenetének irányítására. Bebizonyítja, hogy annál jobban járt egy ország az elmúlt tizenkét évben, minél kevésbé követte az IMF "tanácsait" - amelyek valójában diktátumok voltak, nem tanácsok, mert az nem kapott hitelt, aki nem követte a rossz tanácsokat -, és annál szomorúbb sorsra jutott, minél többet megfogadott a hibás receptből. Azt is elmondja a szerző, hogy az IMF azért diktálhatott a piacgazdasági átalakulás gondjaival, bajaival, nehézségeivel küszködő országoknak, mert mögötte az USA politikai és gazdasági hatalma áll, hiszen az IMF-ben kizárólag az USA kormánya rendelkezik vétőjoggal. Az IMF azonban nem az USA stratégiai érdekeit képviselte akkor, amikor rendre hibás utasításokat adott nekünk vagy a lengyeleknek, Indonéziának vagy Kenyának, hanem az amerikai gazdaság kis részét képviselő befektető bankok, a tőzsde és néhány amerikai tulajdonú globális cég érdekét. Amikor az IMF és az USA pénzügyminisztériuma a 80-as évek végén kialakította a "csodareceptet", akkor kevés, de nagy befolyással rendelkező bank és globális cég érdekét tartotta szem előtt, nem az Egyesült Államok politikai és gazdasági érdekeit. Ez volt a "washingtoni konszenzus", ami három fő pilléren nyugodott: a költségvetéseket szigorítani kell (restriktív), az állami vagyont el kell adni (privatizáció), és az importot, valamint a valutapiacot fel kell szabadítani (liberalizáció). Ezt a receptet a 80-as években a közép- és dél-amerikai országokban fellépő válság kezelésére dolgozták ki, és változatlan formában érvényesítették a teljesen más helyzetben lévő ázsiai és európai országokra is. A hibás recept óriási áldozatokat követelt ezektől az országoktól, de jó volt a külföldi befektetőknek, az amerikai bankoknak és a belső piacokat megvásárló exportálóknak. A receptet amerikai bankárok és pénzügyesek egy csoportja dolgozta ki és tette kötelezővé, a csoport tagjai hol az amerikai pénzügyminisztérium, hol pedig nagy amerikai bankok vezető székeiben ültek. Azzal pedig, hogy rossz tanácsokkal, káros diktátumokkal látták el a világgazdaság gyengébb országait, az egész globális gazdaságnak okoztak kárt, így az USA stratégiai érdekei is sérültek.

Kevesebbet is megégettek már közgazdászt. Ki lehet ez a szerző, aki ilyesmiket mer írni? Biztos valami mexikói vagy argentin lázadó, esetleg egy cseh vagy magyar elnyomott közgazdász, vagy legfeljebb harmadrangú amerikai tudós, akire néhány diákján kívül senki nem figyel, így írhat, amit akar. Nos, nem. Joseph E. Stiglitz 1993 és 1997 között Clinton amerikai elnök gazdasági tanácsadó testületének elnöke, első számú gazdasági tanácsadója, majd 1997-től 2000-ig a Világbank alelnöke és vezető közgazdásza, akit 2001-ben közgazdasági Nobel-díjjal tüntettek ki. Könyve 2002-ben jelent meg, és számunkra van még egy fontos üzenete. Amerika nem azonos a hibás recepteket felíró neoliberais pénzügyesekkel, van egy másik, vonzóbb Amerika: ez a New Deal és Roosevelttel ország, ez a sikeres clintoni gazdaságpolitika országa, ez az egyenes és bátor emberek hazája. Stiglitz azt mondja, hogy az IMF az USA kormányának is megpróbálta eladni a hibás receptet, de átláttak a szitán, és pont ellentétes gazdaságpolitikát követtek. Ők megtehették, hiszen erősek voltak. Ezért kell erő is az ész mellé minden olyan kormányban, ahol szembeszállnak a globális pénzügyi érdekekkel a saját nemzeti és az egyetemes emberi érdekek védelmében.

(Joseph E. Stiglitz: Globalization and its Discontents, Allen Lane, Penguin Books, London, 2002)

Matolcsy György, hetivalasz.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló